

SENATE

Hansard

TUESDAY, 15 SEPTEMBER 2015

Senator MADIGAN: Firstly, I seek leave to table a document, and it was disclosed to all the whips earlier today.

Leave granted.

Tonight I speak about corruption and fraud in the power generation industry.

The Senate Wind Turbine Inquiry's final report made 15 important recommendations. Today, I rise to speak in support the Labor senators' Dissenting report's fifth recommendation:

that state and territory government consider reforming the current system whereby windfarm developers directly retain acoustic consultants to provide advice on post-construction compliance.

Avoiding noise from wind turbines is an expensive bother that does not hold any appeal to windfarm operators. Slowing down turbines increases costs and slows down profits.

So I was not surprised to learn that in the seven years of its controversial operation, the adjustments necessary to ensure Cape Bridgewater Windfarm operated in compliance with its planning permit have never been applied.

Mr President, wind farm operators have found a far less expensive and simple process to game the system. They employ compliant "experts."

In 2006, Marshall Day Acoustics with consultant Christophe Delaire prepared a pre-construction Noise Impact Assessment for the Cape Bridgewater Windfarm.

The report predicted that compliance could not be achieved at Cape Bridgewater windfarm without operating 13 of 29 wind turbines in reduced operational noise modes.

Before it was even built, developers knew this windfarm would operate in breach of permit unless adjustments were made.

But Delaire told the committee of inquiry:

following measurements on site, it was found that noise optimisation was not required.

How did Delaire's "expert" pre-construction and post construction reports come to draw such contrasting conclusions?

The answer is simple. Pacific Hydro didn't noise optimise turbines at Cape Bridgewater because they knew they wouldn't have to! They only had to commission a post-construction noise report to say the windfarm was compliant.

On both occasions, Pacific Hydro got exactly the report they wanted from MDA. But the compliance assessments were not compliant with the standard and neither were the reports!

Questions of multiple reports reaching opposite conclusions were raised at the Portland Hearing.

During the Cape Bridgewater windfarm's noise monitoring program, measurements were taken every month and monthly noise reports were generated to assess compliance at dwellings.

Let's look at a few from House 63.

October 2008: "windfarm noise levels exceed the NZ noise limits."

June 2009: “the NZ limits are significantly exceeded”.

July 2009: “the NZ limits are significantly exceeded”.

MDA’s original reports identified noncompliance at multiple homes and every wind speed.

This didn’t satisfy the client.

On 22 July, MDA reissued revised monthly reports for every house and every month. These reports were to Pacific Hydro’s satisfaction (but not the permit’s.)

The reissued versions for October and July said: there is reasonable correlation between measured noise levels and wind speeds.

References to exceeding the NZ limits, erased.

Without incriminating original reports, MDA’s final report concluded:

noise emissions from the Cape Bridgewater Windfarm comply with the NZ noise limits at all houses and at all assessed wind speeds.

Pacific Hydro submitted it to the Planning Minister as “proof” the Cape Bridgewater Windfarm was compliant.

But how?

MDA combined all the reissued monthly reports and averaged them out for each property.

There is nothing in the 1998 NZ standard that allows acousticians to find “average” post- construction noise levels and yet Pacific Hydro told the Committee:

Current noise standards require the average post-construction wind farm noise level.

There is no tolerance within the Standard that would allow a windfarm to casually comply with its noise limits, in some months but not others. Condition 13 does not allow the windfarm to occasionally comply with its permitted use.

NZ Standard is supposed to protect amenity and night time sleep. Windfarm planning permits are issued with conditions that decision-makers expect will protect the communities that host them – in real time.

In February 2009, the panel assessing the Lal Lal windfarm stated:

There is little point in giving permission for a windfarm to operate under certain conditions unless compliance with those conditions can be demonstrated.

Any exceedance of the limit should be considered as a breach of the condition.

An “average” noise level means nothing. That’s why the permit requires that when the windfarm is operated it must comply with the NZ noise limits at all dwellings and clearly, this one doesn’t.

The Cape Bridgewater windfarm has never been compliant, despite the falsified conclusions drawn by MDA and the claims of its master, Pacific Hydro.

A Victorian Planning officer told the Committee: “studies need to be done in a way which is robust. That is why the peer review of the work is important.”

So why wasn’t a review of the Cape Bridgewater report commissioned as a matter of due diligence, not to mention consistency?

When Acciona gave the Minister its report, the Minister sent a copy to the EPA and within a week, he had commissioned an independent technical review.

He promptly wrote to Acciona describing multiple breaches of permit and expressing his dissatisfaction that compliance had been achieved with the noise monitoring program required by condition 17.

He said that the report shows that the operation of the Waubra Windfarm does not comply with the noise standard at several dwellings and he was not satisfied in accordance with Condition 14 that the operation of the facility complies with the relevant standard.

Then he asked Acciona to “noise optimise the turbines.”

Delaire from MDA prepared Waubra’s Windfarm’s preconstruction noise report which predicted noise would exceed the NZ limits and would only comply if 50 of its 128 turbines were noise optimised.

Same preconstruction formula, same post-construction problems.

If not for that pesky peer-review, Acciona might have got away with it. They had never intended to operate noise optimise turbines in compliance with the limits.

WHY? Acciona had a MDA post construction noise report that concluded Waubra Windfarm operated in compliance with noise limits without needing to noise optimise any turbines, let alone fifty of them.

The Minister wrote to Acciona again a year later, stating that the MDA report it submitted showed non-compliance and that testing wasn’t undertaken in accordance with the NZ standard. The Minister queried “who it was that undertook the assessment and whether this person or people were qualified and experienced to do so.”

MDA’s website says Delaire graduated with an engineering diploma in 2002 after beginning with MDA as a work experience student the year before.

Delaire has prepared acoustic reports for 50 wind farms.

MDA's website promotes its: "Proven record of successful wind farm approvals" and credits Delaire for developing a 'specialty' in wind farm environmental noise assessments."

At the beginning of MDA's reports there is an extraordinary disclaimer which acknowledges that reports are written to satisfy the client's brief. It says their reports 'may not be suitable' for other uses.

MDA's disclaimer proves they are not fit for purpose as independent compliance documents.

MDA is a member firm of the Association of Australian Acoustical Consultants whose Code of Professional Conduct requires that members avoid making statements are misleading or unethical and endeavour to promote the well-being of the community.

They must not knowingly omit from any finalised report any information that would materially alter the conclusion that could be drawn from the report.

MDA has clearly failed the community. Consistently.

There's no doubt that MDA's commercial arrangements with both Acciona and Pacific Hydro adversely affected the independence of reports and the legitimacy of conclusions.

This example alone shows exactly why we needed an Inquiry that examined the regulatory governance of wind farms and why the scrutiny of an independent, national wind farm commissioner is essential.

There must be arm's length relationships between acousticians and windfarm operators. Independence would put a stop to the practice where false compliance documents allow operators to gain pecuniary advantage!

Local, state and Commonwealth government authorities, departments and agencies have been duped by sham compliance reports.

A windfarm that is “compliant” with state laws can receive RECs.

A “compliant” windfarm can secure finance – like the \$70 million Pacific Hydro swindled from the Clean Energy Finance Corporation.

But those who these reports fail most are decent rural people left suffering the consequences of deception. A shonky noise report can’t erase away the harm and nuisance it has caused for those living, working and suffering beside excessively noisy industrial machines.

Last month I asked the Victorian government to take a good hard look at all the submissions we received, in particular, from people duped by the regulatory failures of the Waubra and Cape Bridgewater windfarms.

Samantha Stepnell’s submission is #470. Melissa Ware’s submission is #206.

While Acciona and Pacific Hydro were busy breaching their permits to maximise their profits, residents were and still are often exposed to horrendously excessive noise. Twenty or more of these same people had sent affidavits to former Health Minister and current Victorian Premier, Daniel Andrews, in June 2010.

They reported severe sleep disturbances and a series of unexplained adverse health effects that were not present before the windfarm started operating. Local doctors and a Sleep specialist confirmed concerns of a correlation.

By December 2010, eleven families around Waubra alone had vacated their homes, citing noise nuisance as the reason.

But the Victorian government refused Pyrenees Council’s request for a Health Impact Assessment, citing the NHMRC’s Rapid Review. That very rapid review found that there was no evidence of adverse effects when planning guidelines were followed.

At Waubra, we know that they were not. A simple peer review would have found that they weren't followed at Cape Bridgewater either.

With callous indifference, the Victorian government has consistently failed in its duty of care to these people.

These people represent the human cost of corporate fraud, regulatory failure and political indifference.

These families still have the right to be able to sleep at night, to work safely on their farms and to live in the peace and quiet enjoyment of their homes. This is as much a human rights issue as it is an environmental one.

The nocebo theory is obliterated by the fact that the noise measured at Waubra and Cape Bridgewater exceeds World Health Organisation recommendations for sleep protection. Sleep deprivation is an indisputable adverse health effect.

Even the NHMRC now admits there are "probably" adverse health impacts for residents living within 1.5kms of a wind turbine.

I have been writing to the AMA since May 2014 about its windfarm position statement, asking why audible noise impacts had not been considered. The AMA has failed to respond but blindly endorses the disproven nocebo drivel by Chapman and Crichton stating:

The available Australian and international evidence does not support the view that the infrasound or low frequency sound generated by wind farms, as they are currently regulated in Australia, causes adverse health effects on populations residing in their vicinity.

That's because infrasound and low frequency sound from windfarms aren't regulated in Australia!

Irrespective of what the AMA has been told or wants to admit, exposures to excessive audible noise, low frequency pressure and vibration cause debilitating nuisance, sleep disturbance and compromised health and amenity that reduces quality of life.

So where does that leave those suffering the continuing nuisance at Cape Bridgewater?

In submission #206, Melissa Ware said she was driven beyond despair and wretchedness.

Last year, Pacific Hydro told residents: "it is our goal to improve your quality of life or at least restore it to what it was before the wind farm was there."

They told me personally: "We recognise that the wind farm has reduced their quality of life, and we want to help them get it back."

But that was before Steven Cooper's study found that all six residents surveyed are adversely impacted by the operation of the Cape Bridgewater Windfarm.

Funnily enough, Cooper was instructed not to test compliance!

Despite the infamous screeching, thumping, whirring, whistle and siren-like audible sounds produced by the Cape Bridgewater windfarm, Special Audible Characteristics weren't assessed in MDA's report. If the 5 db SAC penalty were properly applied, an independent report would identify non-compliance at every dwelling, at every wind speed.

The Waubra and Cape Bridgewater reports were written within months of each other by the same acoustician from the same firm, using the same formula.

Perhaps the Planning Minister hasn't commission a review of Cape Bridgewater's report because he already knows it shows non-compliance?

Is this the real reason why the Planning Minister insists that it's Glenelg Shire's responsibility to enforce noise compliance at Cape Bridgewater, not his?

Glenelg Shire can't enforce compliance without any access to noise reports and the complaints procedure. Only the minister has that information.

Condition 13 says compliance must be to the satisfaction of the Minister. Council cannot legally exercise that judgement.

Condition 13 remains un-resolved, Cape Bridgewater windfarm continues to operate at full capacity and maximum noise without any regulatory authority accepting responsibility for enforcement.

In submission 456, Sonia Trist explains how officers from the Victorian Planning Department admitted noise limits are exceeded at her home, one apologising that:

"The Department adjusts information to obtain the required results."

In June 2014, this retiring officer called me and later sent me an email, blowing-the-whistle on his department.

There is so much more to convey and I am sorry that I cannot do so now. Department incompetence and indifference is the primary reason for the current situation.

I found it hard to find the truth, working inside, so it must be hard for your side.

On "my side" are those exposed to excessive and harmful, sleep destroying, audible noise emissions at levels that exceed noise standards and breach permits.

Those not on my side include complicit regulators, wilfully blind health bodies, greedy operators who put corporate profits before country people. And neither are crooked acousticians flaunting a fraudulent reporting formula, that concludes compliance when there isn't.

Notable for their refusal to attend the senate inquiry and be questioned, the Australian Medical Association were not alone. Others who similarly refused were the authors of the two NHMRC commissioned Literature Reviews from both Adelaide University and Monash University, and Professor Gary Wittert.

In December, 2013, I warned about the culture of non-compliance arising from systemic regulatory failure in Victoria.

But that culture of non-compliance, aided, abetted and enabled by recklessly irresponsible reporting and regulatory indifference will only continue for as long as we tolerate it.

This industry demands root and branch regulatory reform.

Those who have actively and deceptively harmed communities, gamed the planning system, rorted the RET and exposed the CEFC and the private sector to investment risk must be investigated and held to account.

I urge the government to swiftly adopt the prudent Recommendations of the Wind Turbine Inquiry. We insist that the Labour Senator's fifth recommendation is acted upon as a matter of urgency.

SENATET

Hansard

Tirsdag, 15 september, 2015

Senator Madigan:

For det første vil jeg fremlægge et dokument, og det blev overdraget til alle parlamentets partiordførere tidligere i dag.

Det var så det.

I aften vil jeg tale om korrupsion og svindel i industrien for elproduktionen.

I Senatets Wind Turbineundersøgelses endelige rapport indgik der 15 vigtige anbefalinger. I dag, tager jeg ordet til støtte for Labour senatorernes mindretalsudtalelses femte anbefaling:

at statens og regionernes regeringer overvejer en reform af det nuværende system, hvor vindmøllepark-opstillere selv direkte engagerer akustiske konsulenter til at sørge for rådgivning om lovliggørelse efter opstillingen af møllen.

At undgå støj fra vindmøller er noget dyrt bøv, der ikke appellerer til vindmølleparkens opstillere. At lade vindmøller køre langsommere øger omkostningerne og sænker profitten.

Derfor var jeg ikke overrasket over at erfare, at de justeringer, som var nødvendige for at sikre at Cape Bridgewater Vindpark kørte i overensstemmelse med sin planlægningstilladelse, aldrig er blevet anvendt i de syv år af sin kontroversielle drift.

Hr formand, vindmølleparkers opstillere har fundet en langt billigere og mere enkel proces for at køre rundt med systemet. De beskæftiger "overholdelses eksperter."

I 2006 forberedte Marshall Day Akustik med konsulent Christophe Delaire en støjvurderingsanalyse for Cape Bridgewater Vindmøllepark før opstillingen.

Rapporten forudsagde, at der ikke kunne opnås en overholdelse af støjkravene ved Cape Bridgewater vindmøllepark med mindre 13 af 29 vindmøller kørte i støjreduceret drift.

Før parken overhovedet var blevet bygget, vidste opstilleren, at denne vindmøllepark ville køre i strid med tilladelsen, medmindre der blev foretaget justeringer.

Men Delaire fortalte (Senatets) undersøgelsesudvalg:

På basis af målinger der blev udført på stedet, blev det konstateret, at en støjoptimering ikke var nødvendig.

Hvordan kom Delaires "ekspert" for før- og efter opstillingens rapporter til at drage sådanne modstridende konklusioner?

Svaret er simpelt. Pacific Hydro støjjusterede ikke vindmøllerne ved Cape Bridgewater, fordi de vidste, at de ikke behøvede at gøre det! De behøvede kun at bestille en efter- opstillingsstøjrapport og at sige at vindmølleparken var lovlig.

Ved begge lejligheder, fik Pacific Hydro præcis den rapport fra MDA, som de ønskede. Men overholdelsesvurderingerne var ikke i overensstemmelse med standarden og det var rapporterne heller ikke!

Ved Portland høringen blev der rejst spørgsmål om flere rapporter, der nåede modsatrettede konklusioner.

Under Cape Bridgewater vindmølleparks program for støjovervågning blev målinger udført hver måned og månedlige støjrapporter blev genereret til at vurdere overholdelsen ved boliger.

Lad os se på et par målinger fra hus 63.

Oktober 2008: "vindmøllepark støjniveauet overskrider støjgrænserne i NZ – standarden (dvs. den New Zealandske standard der også er gældende i Australien)."

Juni 2009: "NZ standardens grænser er betydeligt overskredet".

Juli 2009: "NZ standardens grænser er betydeligt overskredet".

MDAs originale rapporter viser manglende overholdelse ved flere hjem og enhver vindhastighed.

Dette tilfredsstillende ikke kunden.

Den 22. juli, genudgiver MDA de reviderede månedlige rapporter for hvert hus og hver måned. Disse rapporter var til Pacific Hydros tilfredshed (men ikke i overensstemmelse med tilladelsens krav.)

De genudgivne versioner for oktober og juli sagde: der er rimelig sammenhæng mellem målte støjniveauer og vindhastigheder.

Henvisninger til overskridelserne af NZ støjgrænserne, slettes.

Uden de belastende originale rapporter, konkluderer MDAs endelige rapport: støjmissioner fra Cape Bridgewater Vindmøllepark overholder NZ støjgrænser ved alle huse og ved alle vurderede vindhastigheder.

Pacific Hydro forelagde den for planlægningsministeren som "bevis" på, at Cape Bridgewater Vindmøllepark var i overensstemmelse med loven.

Men hvordan?

MDA kombinerede alle de genudgivne månedlige rapporter, og lavede ud fra det et gennemsnit for hver ejendom.

Der står intet i NZ 1998 standarden, der tillader akustikere at finde et "gennemsnits" støjniveau efter opstillingen og alligevel fortalte Pacific Hydro senatsudvalget:

Aktuelle støjstandarder kræver det gennemsnitlige støjniveau efter vindmølleparkens opstilling.

Der er ingen frihedsgrader indenfor standarden, som tillader en vindmøllepark lejlighedsvis at overholde støjgrænserne i nogle måneder, men ikke i andre. Betingelse 13 tillader ikke vindmølleparken til lejlighedsvis at overholde de tilladte grænser.

NZ Standard er tænkt til at beskytte en rekreativ hverdag og nattesøvnen. Vindmølleparks byggetilladelser udstedes med betingelser, som beslutningstageren forventes at ville beskytte det samfund, som er vært for dem - i realtid.

I februar 2009, udtaler panelet ved vurderingen af Lal Lal vindmøllepark:

Der er ikke megen mening i at give tilladelse til en vindmøllepark til at operere under visse betingelser, medmindre der kan dokumenteres at betingelserne er overholdt.

Enhver overskridelse af grænseværdien bør betragtes som et brud på denne betingelse.

Et "gennemsnitligt" støjniveau giver ingen mening. Det er derfor tilladelsen kræver, når vindmølleparken er sat i drift, at den skal overholde NZ støjgrænser for alle boliger og i dette tilfælde gør det den klart ikke.

Cape Bridgewater vindmøllepark har aldrig været i overensstemmelse med loven, på trods af MDAs forfalskede konklusioner og dens herres, Pacific Hydros, påstande.

En planlægningsembudsmand fra Victoria fortalte udvalget: "undersøgelser skal gøres på en måde, som er robust. Det er derfor, et peer review af arbejdet er vigtigt. "

Så hvorfor blev der ikke bestilt en gennemgang af Cape Bridgewater rapporten som et spørgsmål om rettidig omhu, for ikke at nævne dens konsekvenser?

Da Acciona gav ministeren sin rapport, sendte ministeren en kopi til EPA (Environment Protection Agency) og inden for en uge, havde han fået iværksat en uafhængig teknisk gennemgang.

Han skrev straks til Acciona og beskrev flere overtrædelser af tilladelsen og udtrykker sin utilfredshed med, at overholdelsen var opnået med støjovervågningsprogrammet som foreskrevet ved betingelse **17**.

Han sagde, at rapporten viser, at driften af Waubra Vindmøllepark ikke opfylder støjstandarderne ved flere boliger, og han var ikke tilfreds, i henhold til Betingelse **14**, at driften af anlægget ikke skete i overensstemmelse med den relevante standard.

Så han bad Acciona om at "støjoptimere møllerne."

Delaire fra MDA forberedte Waubra Vindmølleparks forundersøgelser-støjrapport, som forudsagde at støjen ville overskride NZ grænserne og kun overholde dem, hvis 50 af dens 128 vindmøller blev støjoptimeret.

Samme forundersøgelser formel, samme problemer efter anlægsfasen.

Hvis ikke det var for den irriterende peer review, kunne Acciona have sluppet af sted med det. De havde aldrig haft til hensigt at drive støjoptimerede vindmøller der kørte i overensstemmelse med støjgrænserne.

HVORFOR? Acciona havde en MDA før-opstillingsstøjrapport, der konkluderede, at Waubra Vindmøllepark kørte i overensstemmelse med støjgrænser uden at skulle støjoptimere nogen som helst turbiner, endelige halvtreds af dem.

Ministeren skrev til Acciona igen et år senere, med angivelse af, at MDAs indsendte rapport viste manglende overholdelse og at testning ikke blev gennemført i overensstemmelse med NZ-standarderne. Ministeren spurgte "hvem det var, der foretog vurderingen, og om denne person eller de folk var kvalificerede og erfarne til at gøre det."

MDAs hjemmeside siger, at Delaire dimitterede med et ingeniør diplom i 2002 efter han begyndte ved MDA som studerende erhvervspraktikant, året før.

Delaire har udarbejdet akustiske rapporter for 50 vindmølleparker.

MDA hjemmeside reklamerer sine: "dokumenteret succesfulde vindmøllepark-godkendelser" og anerkender Delaire for at have udviklet sig som en "specialist" i vurdering af vindmøllepark-støj. I begyndelsen af MDAs rapporter er der en usædvanlig ansvarsfraskrivelse, som anerkender, at rapporterne er skrevet med henblik på at tilfredsstille kundens oplæg. Det vil sige, at deres rapporter 'muligvis ikke er egnede til andre formål.

MDA's ansvarsfraskrivelse beviser, at de ikke er egnede som uafhængige dokumenter for at dokumentere at lovens krav er overholdt.

MDA er medlem i sammenslutningen af australske akustiske konsulenter, hvis Code of Professional Conduct kræver, at medlemmerne skal undgå at komme med udsagn, der er vildledende eller uetiske og bestræbe sig på at fremme velfærden i samfundet.

De må ikke bevidst udelade fra nogen information fra den endelige rapport, der substantielt ændrer konklusioner, der kunne drages af rapporten.

MDA har konsekvent mislykkedes med dette i samfundet.

Der er ingen tvivl om, at MDAs kommercielle aftaler med både Acciona og Pacific Hydro negativt har påvirket uafhængigheden af rapporter og legitimiteten af konklusionerne.

Dette eksempel alene viser præcis, hvorfor vi havde brug for en undersøgende Senatskomité, der undersøgte den lovmæssige styring af vindmølleparker, og hvorfor kontrol af en uafhængig, national Ombudsman for vindmølleparker er afgørende.

Der skal være armslængdes afstand mellem akustikere og vindmøllepark-operatører. Uafhængighed ville sætte en stopper for den praksis, hvor falske dokumenter giver operatørerne mulighed for at vinde økonomisk fordel!

Lokale myndigheder, delstatslige og statslige myndigheder (Commonwealth), ministerier og agenturer er blevet ført bag lyset af falske rapporter.

En vindmøllepark, der er "kompatibel" – dvs. i fuld overensstemmelse med statslige love, kan modtage REC (vedvarende energicertifikater).

En "kompatibel" vindmøllepark kan sikre finansiering – som f.eks. de \$ 70.000.000 (ca. 330 millioner DKK) som Pacific Hydro har snydt fra Clean Energy Finance Corporation. (CEFC sørger for offentlig finansiering af vindmølleprojekter, som private banker ikke vil give penge til)

Men det, som disse rapporter mest fejler at påpege, er de anstændige mennesker i landdistrikterne, der kommer til at lide under følgerne af bedraget. En upålidelig støjrapport kan ikke fjerne de skader og gener det har påført dem, der bor eller arbejder ved siden af overdrevent støjende industrielle maskiner som f. eks. store vindmøller.

Sidste måned spurgte jeg regeringen i Victoria til at tage et grundigt kig på alle de indlæg, vi har modtaget,

især fra folk, der er ført bag lyset af de overvågende myndigheders svigt i Waubra og Cape Bridgewater vindmølleparker.

Samantha Stepnells bidrag er # 470. Melissa Ware's bidrag er # 206.

Mens Acciona og Pacific Hydro havde travlt med at overskride deres tilladelser for at maksimere deres profit, var og er beboerne ofte udsat for forfærdeligt overskredet støj. Tyve eller flere af disse mennesker havde sendt skriftlige erklæringer på ed til tidligere minister for Sundhed og nuværende premierminister i Victoria, Daniel Andrews, i juni 2010.

De rapporterede om alvorlige søvnforstyrrelser og en række uforklarlige sundhedsskadelige virkninger, der ikke var til stede før vindmøllepark begyndte at operere. Lokale læger og en søvnspecialist har bekræftet bekymringer om en sammenhæng.

I december 2010, havde elleve familier omkring Waubra alene forladt deres hjem, og anført støjgener som årsag.

Men Victoriaregeringen nægtede Pyrenees Councils anmodning om en vurdering af virkningerne på sundheden, med henvisning til NHMRC (den australske sundhedsvidenskabelige forskningsråd) Rapid Review. Den meget hurtigt gennemførte gennemgang fandt, at der ingen tegn var på uønskede bivirkninger, når planlægningens retningslinjer blev fulgt.

Hos Waubra ved vi, at dette ikke var rigtigt. En simpel peer review ville have fundet, at de heller ikke blev fulgt ved Cape Bridgewater.

Med afstumpede ligeegyldighed, har Victorias regering konsekvent tilsidesat sin omsorgspligt overfor disse mennesker.

Disse mennesker udgør de menneskelige omkostninger af virksomhedernes svig, den overvågningsmæssige fiasko og politisk ligeegyldighed.

Disse familier har stadig ret til at være i stand til at sove om natten, for at arbejde sikkert på deres gårde og at leve i fred og ro og nyde deres hjem. Dette er lige så meget et menneskerettighedsspørgsmål, som et miljømæssigt, da de hænger uløseligt sammen.

Den såkaldte nocebo-teori måtte forkastes ved, at den støj, målt ved Waubra og Cape Bridgewater overstiger Verdenssundhedsorganisationens (WHO) anbefalinger for beskyttelse af søvnen. Søvnmangel har en ubestridelig negativ indvirkning på sundheden.

Selv NHMRC indrømmer nu, at der "sandsynligvis" er negative helbredsvirkninger for beboere, der bor inden for en radius på 1.5 km fra en vindmølle.

Jeg har skrevet til AMA (den australske lægeforening) siden maj 2014 om denne vindmøllepark og spurgt, hvorfor hørbare støjpåvirkninger ikke var blevet overvejet. AMA har undladt at reagere, men støtter sig blindt til det forkastede nocebo vrøvl af Chapman og Crichton med angivelse af:

De tilgængelige australske og internationale beviser understøtter ikke det synspunkt, at infralyd eller lavfrekvent lyd genereret af vindmølleparker, da de i øjeblikket er reguleret i Australien, og heller ikke forårsager sundhedsskadelige virkninger på populationer med bopæl i deres nærhed.

Det er fordi infralyd og lavfrekvent lyd fra vindmølleparker ikke er reguleret i Australien!

Uanset hvad AMA er blevet fortalt eller ønsker at indrømme, medfører overdreven hørbar støj, lavfrekvent støj og vibrationer invaliderende gener, søvnforstyrrelser, kompromitteret sundhed og tab af rekreative områder, hvilket reducerer livskvaliteten.

Så fører dette os hen i forhold til dem, der fortsat har gener ved Cape Bridgewater?

I indsendelse # 206, sagde Melissa Ware, at hun blev drevet ud over grænserne af fortvivelse og elendighed.

Sidste år fortalte Pacific Hydro beboerne: "Det er vores mål at forbedre jeres livskvalitet eller i det mindste få det til hvad det var før vindmølleparken blev etableret."

De fortalte mig personligt: "Vi anerkender, at vindmølleparken har reduceret deres livskvalitet, og vi ønsker at hjælpe dem med at få det tilbage."

Men det var før Steven Coopers undersøgelse viste, at alle de seks adspurgte beboere var negativt påvirket af Cape Bridgewater Vindmølleparks drift.

Sjovt nok, blev Cooper instrueret om ikke at teste overholdelsen af den gældende lovgivning om støjgrænseværdier!

På trods af den berygtede hvinen, samt hamrende, snurrende, fløjtende og sirene-lignende, hørbare lyde, produceret af Cape Bridgewater vindmøllepark, blev den særlige hørbare karakteristisk ikke vurderet i MDA's rapport. Hvis 5 db SAC (Special audible characteristics)straffe-tillæg korrekt blev anvendt, ville en uafhængig rapport identificere manglende overholdelse ved hver bolig, ved hver vindhastighed.

Waubra og Cape Bridgewater rapportererne blev skrevet i løbet af på hinanden følgende måneder af den samme akustiker fra samme firma, ved hjælp af den samme formel.

Måske har planlægningsministeren ikke bestilt en gennemgang af Cape Bridgewater rapporten (af S. Cooper), fordi han allerede ved, at den viser manglende overholdelse af loven?

Er dette den virkelige grund til, at planlægningsministeren insisterer på, at det er Glenelg Shire's ansvar at håndhæve støjoverholdelsen ved Cape Bridgewater, ikke hans?

Glenelg Shire kan ikke håndhæve overholdelsen uden adgang til støjrapporter og klageproceduren. Kun ministeren har disse oplysninger.

Betingelse 13 siger, overholdelsen skal være tilfredsstillende for ministeren. Rådet kan ikke lovligt udøve denne afgørelse.

Betingelse 13 forbliver uløst, Cape Bridgewater vindmøllepark fortsætter med at fungere på fuld kapacitet og maksimal støj uden at nogen tilsynsmyndighed har accepteret et ansvar for håndhævelse.

I indsendelse 456, forklarer Sonia Trist hvordan embedsmænd fra delstaten Victorias planlægningsafdelingen indrømmede at støjgrænser overskrides i sit hjem, en anden undskyldte, at:

"Instituttet tilpasser oplysninger for at opnå de ønskede resultater."

I juni 2014 kontaktede en afgangende embedsmand mig og sendt mig senere en e-mail, og påtog sig derved rollen som "whistle-blower" i forhold til hans afdeling.

Der er meget mere at formidle, og jeg er ked af, at jeg ikke kan gøre det nu. Institutionel inkompetence og ligegyldighed er den primære årsag til den nuværende situation.

Jeg fandt det svært at finde sandheden, ved at arbejde indefra, så det må også være svært for jeres side. På "min side" er dem, der udsættes for overdreven og skadelige, søvnødelæggende, hørbare støjmissioner på niveauer, der overstiger støjstandarder og at disse brud tillades.

Dem, der ikke på min side omfatter medskyldige regulatorer (lovgivere, embedsmænd mv.), bevidst blinde sundhedsorganer, grådige aktører, som sætter virksomhedernes overskud før landets befolkning. Og hverken er åleglatte, uhæderlige akustikere, der pralende præsenterer en svigagtig rapport, der konkluderer at lovene overholdelse, når der ikke er tilfældet.

Den australske lægeforening var ikke alene om at afvise at deltage i Senatets undersøgelse og at blive afhørt. Andre, der ligeledes afviste at medvirke var forfatterne af to NHMRC bestilte litteratur reviews, fra både Adelaide University og Monash University, og professor Gary Wittert.

I december 2013, advarede jeg om den opståede kultur med den manglende overholdelse gennem den systemiske reguleringsfiasko i Victoria.

Men en kultur med manglende overholdelse af samfundspligter, hjulpet, tilskyndet og aktiveret ved hensynsløst uansvarlig rapportering og regulerende ligegyldighed vil kun fortsætte, så længe vi tolererer det.

Denne vindmølleindustri kræver gennemgribende lovgivningsreformer.

De, der har aktivt og bedragerisk skadet samfundet, spillet hasard med planlægningssystemet, bedraget RET og udsat CEFC (Clean Energy Finance Corporation) og den private sektor for investeringsrisiko skal undersøges og holdes ansvarlige.

Jeg opfordrer regeringen til hurtigt at vedtage de fornuftige henstillinger fra Wind Turbine rapporten. Vi insisterer på, at Labour senators femte anbefaling bliver behandlet som en hastesag.